

МИЗИЯ

ДВУСЕДМИЧЕНЪ ЛИСТЪ

АБОНАМЕНТЪ ПОЛУГОДИШЕНЪ 20 ЛВ.

ЗА ОБЯВИ СЕ ПЛАЩА:

Първа публикация на см.² 1-20 лв.

Всѣка слѣдваща на см.² 1— лв.

ОТДѢЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Всичко се изпраща:

Редакция „МИЗИЯ“ — Плѣвень.

Година I, брой 3.

Редактира комитетъ

Плѣвень, 6 май 1922 год.

ПРѢМѢСТВАНЕТО НА БИБЛИОТЕКАТА

Единственото културно нѣщо, което можемъ да покажемъ съ гордостъ на дошлитѣ за прѣвъ пжтъ въ Плѣвень хора, това е безспорно градската библиотека. Макаръ и не най-голѣма, тя е доста богата и п ѣ р в а по своята систематична уредба въ цѣлото царство. Много библиотекари сж идвали нарочно да се запознаятъ отблизо съ нейния образцовъ редъ, който позволява да се издигне тя до качеството си на истински просвѣтенъ факелъ, способенъ да хвърли свѣтлина и върху най-дребнитѣ, на гледъ маловажни, въпроси.

Дѣйствително, благодарение на нѣкои неотстраними обстоятелства и липса на персоналъ прѣзъ войната, благодарение, трѣбва да го признаемъ съ тжга, и на недобросъвѣстността на нѣкои четци, извѣстни книги се изгубиха, други по погрѣшка бѣха сатуряни отъ неопитнитѣ врѣмени раздавачи въ несьотвѣтни шкафове и голѣмъ трудъ трѣбваше да се положи, докато се създаде наново единъ сносенъ редъ. Тъкмо, обаче, тоя трудъ обѣщаваше да даде добри резултати, тъкмо персонала щѣше да се освободи вече отъ принуденостъта да казва на читателитѣ измислени извинения, като „книгата е изнесена“, „на подвързия е“ и пр., тъкмо каталога щѣше да бжде прочистенъ основно отъ фишитѣ на изгубенитѣ и снабденъ съ фишитѣ на новопостжпилитѣ книги, ето че се яви едно непрѣдвидено обстоятелство, което неминуемо ще внесе сериозно разстройство въ това духовно богатство на нашия иначе посрѣдственъ въ просвѣтно отношение градъ.

Думата е за прѣмѣстването на библиотеката.

По рѣшение на постоянното присѣствие на Плѣв. Общ. Съвѣтъ, дружество „Съгласие“ опразни помѣщението на библиотечната канцелария, дѣто се намираха половината отъ книгитѣ. Тамъ трѣбваше да се помѣсти аптеката, „за да бжде на кюше!“ Прѣмѣстването бѣше „належащо“ и трѣбваше да стане „бързо“. И ето, повече отъ мѣсець става, какъ гражданитѣ сж лишени отъ четиве, повече отъ мѣсець книгитѣ лежатъ въ праха на пода на читалнята, а помѣщението на жгѣла „належащо“ и „бързо“ се държи заключено и неизползвано.

Опитайте се да прѣнесете отъ една стая въ друга малкото книги, съ които разполага вашата домашна библиотека, за да видите какъвъ безпорядкъ ще се яви, при всичкото ваше старание, и помжчете се слѣдъ това да си прѣдставите, какво ще рече, да се прѣнесе градската библиотека, която разполага съ повече отъ 20000 тома. Но, не! Вие едва ли ще добиете ясна прѣдстава, защото не знаете строго опрѣдѣления редъ на десетичната би-

Задъ глухи синкави балкани
умиратъ слнччеви зари;
нѣмѣятъ тайнствени гори
съсь крѣвно-златенъ пламъ обляни.

Самотно, глухо е полето . . .
Огасна бавно топлий день —
огасна като свиденъ блѣнъ,
самотно растналъ въвъ сърцето.

И всѣка вечеръ мѣлчалива
разстила трауренъ вуалъ.
И тиха нѣчия печаль
душата сладостно опива.

Петъръ Воденчаровъ

блиографична класификация, не знаете, че книгитѣ сж наредени първо по материя, послѣ по голѣмина и най-сетнѣ по инвентаренъ номеръ, не знаете, че ако една книга попадне случайно само прѣзъ двѣтри книги въ лѣво или въ дѣсно отъ нейното строго опрѣдѣлено мѣсто, тя е вече изгубена за раздавача, слѣдователно и за четеца, и много обяснимо е, че вие не ще можете да си прѣдставите добрътъ всичкия хаосъ и безредие, които ще се създадатъ.

Разбираме, да ставаше това прѣмѣстване въ едно здание, кждѣто библиотеката за винаги вече ще остане и ще се развива необезпокоявана отъ никого, нито отъ буфетчийски изпарения, нито отъ заседания на общинския съвѣтъ, нито отъ разни търгове — разбирамъ тогава да се прѣдприеме една толкова неблагодарна работа. Въ сжщностъ, библиотеката започваше да се задушаваше въ тѣзи двѣ тѣсни стаи, съ които разполагаше. Но, колкото и да бѣше неудобно, колкото сѣверната стая да бѣше нехигиенична, а западната често заета, все пакъ, при перспективата, че не се отива въ постоянно здание, прѣдпочтително бѣ да се запази старото положение, вмѣсто да се правятъ опасни разходки изъ разнитѣ стаички на долния етажъ, та съ това да се прѣчи и на амбулаторията.

Както ѣ да е, опразването на библиотечната канцелария стана. Не стигаше това, но въ заседанието си отъ 24 априль т. г. (протоколъ № 48, пунктъ 1) Плѣв. Общ. Съвѣтъ рѣши да отнеме и читалнята на д-во „Съгласие“. Вече нѣма нужда аптеката „да бжде на кюше“, а трѣбва да се настани въ удобно и широко помѣщение съ маза, каквото е читалнята.

Не е му тука мѣстото да цитирамъ комплиментитѣ, които г-нъ Червенковъ и г-нъ Табачкинъ

си размѣниха по адресъ на най-старото културно дружество въ града ни и неговото настоятелство. Жалко бѣше само, че тѣзи господа до тамъ се бѣха увлѣкли въ дребнаво партизанство, че нѣмаха свѣнь, когато шибаха съ изплетенитѣ си отъ демагогски лѣжки камшици по гърба на едни доброволно поели общественъ дългъ граждани. Не бихъ искалъ да се явя въ защита на настоятелството, защото то, въ желанието си да бжде въ добри отношения съ всички, нѣколко пѣти вече проявява извѣстна отстъпчивость въ ущръбъ на собственитѣ си и дружественитѣ интереси. Такъвъ е случая, напимѣръ, съ съгласяването му да опразни библиотечната канцелария, която слабостъ прѣдизвика появяването на още по-голѣми апетити у господа общинаритѣ; такъвъ е случая съ индиферентното му отнасяне къмъ разни несправедливи упрѣци, изнасяни често въ печата, които упрѣци накръняватъ доброто име на „Съгласие“. Трѣбва, обаче, да се признае, че господа настоятелитѣ винаги сж се ръководили отъ искреното желание да служатъ на дружеството въ прѣки всички неприятности. Дали тѣ всѣкога сж успѣвали и, ако не, кои сж причинитѣ, това е съвсѣмъ другъ въпросъ и най-малко е отъ компетентността на г-нъ Табачкинъ.

Непростимо е за общинскитѣ съвѣтници да си затварятъ очитѣ прѣдъ заслугитѣ на д-во „Съгласие“, отъ които най-вече общината е имала полза, защото въ противенъ случай общината именно трѣбваше да се нагърби съ издръжката на библиотеката. Послѣдната би чувствувала тогава болѣзнено всѣка смѣна на общинския съвѣтъ и би се обърнала на едно партизанско посмѣшище. Дружество „Съгласие“ запази тоя културенъ институтъ на висотата на безпартийността и съ това прѣнесе голѣма полза на цѣлия градъ. Това да не се забравя!

Не се съмняваме, че общинскитѣ съвѣтници искатъ да отнематъ читалнята, не само, защото е била крѣпча, тъй като тя биваше и уютна зала за разговорливи и чести общински съвѣти, но най-вече, защото е нужна за общинската аптека.

Обаче, защо правите това по такъвъ начинъ, господа съвѣтници, та ни карате да си мислимъ, че интимниятъ поводъ, който ви подтикна е: — да създадете разстройство въ библиотеката?

Помнете, прѣди всичко, че библиотеката е на града, и за аптеката съ ефтини или безплатни лѣкарства, кѣято гражданитѣ ще намѣрятъ, кждѣто и да бжде тя, не разстройвайте аптеката на душата — това книжно богатство! Вземете по-добръ грижата, въ споразумѣние съ д-во „Съгласие“ и „Фондъ постройка театрална и библиотечна сгради“ да се построи часъ по-скоро едно специално библиотечно помѣщение!

Граждани на Плѣвень, ние сме прѣдъ черната перспектива да се внесе безредие въ единственъ цѣненъ, безпартиенъ, културенъ институтъ, гордостта на нашия градъ, свѣтилника на нашия разумъ — библиотеката. Ще оставите ли вие, да се изпълни това вредно рѣшение? Бждете бодри, защото именно вреднитѣ рѣшения най-лесно се прилагатъ въ днешнитѣ врѣмена, а добритѣ оставатъ за украшение на протоколнитѣ книги.

Убѣдени сме, настоятелството на дружество „Съгласие“ ще покаже, че може да бжде енергично и смѣло, когато въпроса се отнася за духовната свѣтлина на нашия помраченъ отъ долнопробно партизанство и грубъ личенъ егоизмъ Плѣвень.

Ил. Бърдаровъ

ПЛѢВЕНСКИЯТЪ ОКРЖГЪ

Статия първа

Войната парализира нормалната стопанска дѣйность въ цѣлата страна изобщо и въ всѣки окржгъ отдѣлно.

Плѣвенскиятъ окржгъ е единъ отъ първитѣ въ България по пространство, население и производство. Да се сравни ръста на единъ такъвъ кжтъ въ всѣко отношение, да се сравни особено въ стопанско-икономическо отношение прѣди и слѣдъ войната, ще е отъ голѣмъ интересъ. Това ще рече да се дадатъ поучителни резултати. Разбира се, за тази цѣль сж необходими точни статистически данни. Такива прѣди войната има. Слѣдъ войната стана прѣброяване въ края на 1920 год. Статистическитѣ цифри, обаче, за всѣки окржгъ по отдѣлно не сж готови, но отъ частичнитѣ свѣдѣния, които имаме, може да се даде слѣдната картина.

Като резултатъ отъ войната нѣкои погранични окржзи се намалиха. Така стана съ Гюмюрджинския, Кюстендилския, Варненския и др. Плѣвенскиятъ окржгъ по пространство остана неизмѣненъ. Числото на околитѣ, а сжщо и пространството имъ по отдѣлно, е почти запазено, както слѣдва:

Плѣвенска околия	1894.6 кв. км.
Ловченска „	1474.9 „ „
Никополска „	1132.9 „ „
Луковитска „	896.0 „ „
Троянска „	1102.0 „ „
Тетевенска „	1190.3 „ „

Всичко прѣди и слѣдъ войната Плѣвенскиятъ окржгъ е ималъ 7690.7 кв. км. повърхнина. Отъ горнитѣ цифри се вижда, че най-голѣма по пространство е Плѣвенската околия, а най-малка — Луковитската. Отъ всичкитѣ околии само Тетевенската прѣтърпѣ промѣна: съгласно рѣшението на народното събрание въ послѣдната му сесия, административния околийски центъръ се прѣмѣсти въ с. Ябланица.

Войната попрѣчи и на правилния ръстъ на населението.

Прѣзъ отчетната 1914—1915 година населението е броило:

Плѣвенска околия	117,825 жители
Ловченска „	82,404 „
Никополска „	59,781 „
Луковитска „	50,132 „
Троянска „	47,528 „
Тетевенска „	40,369 „

Всичко Плѣвенскиятъ окржгъ е ималъ 398,039 жители.

Слѣдъ послѣдното прѣброяване, въ края на 1920 година, положението на населението е било слѣдното:

Плѣвенска околия	120,162 жители
Ловченска „	80,910 „
Никополска „	53,171 „
Луковитска „	47,781 „
Троянска „	46,530 „
Тетевенска „	38,568 „

Цѣлото население на окржга възлиза на 387,122 жители. Въ периодъ отъ петъ години, значи, населението на Плѣвенскиятъ окржгъ е намалѣло съ 10,917 души. Тука е нужно да се забѣлѣжи, че прѣселванията по разни причини въ Америка или други страни прѣзъ периода на войната и слѣдъ нея сж били почти невъзможни. Естествения приръстъ на населението въ цѣла България прѣзъ периода отъ 1887—1910 година е билъ срѣдно годишно 13.9%.

Мизия, год. I брой 3

а за 1911 — 18,8% или около 80,000 души годишно. Ако от цифрата 80,000 за цяла България, вземем за Плевенския окръг около 8,000 души, то през периода от 1915 до 1920 година би трябвало окръга да има едно увеличение на населението с 40,000 души, а въ същност има едно намаление от 10,917 души.

Този паралич въ растежа на населението е резултат от войната. Освен че през периода на войната, ражданията сж много по-малко, но и от събраните свѣдѣния се знае, че дадените жертви възлизат на 10% от мобилизираните. Значи, Плевенският окръг е далъ приблизително 10,000 души убити и умрѣли.

Спиро Георгиевъ

ЕДНО ПАКОСТНО РѢШЕНИЕ

Едно отъ най-старите археологически дружества въ България е Плевенското. Основано е въ 1903 год., съ целъ да издирва, пази и изучава паметниците на миналото, въ границите на окръга и да буди интересъ за тяхъ въ народа. То събира прѣдисторически, тракийски, гръцки, римски, византийски, български, турски; етнографически, антропологически и художествени паметници, а така също такива по възраждането на българския народъ и специално стари писменни паметници отъ и за гр. Плевенъ. За постигане на целта си дружеството урежда мѣстенъ археологически музей. Въ споразумѣние съ административните и общински власти, то се грижи за издирване, събиране и запазване на паметниците отъ далечното и близко минало, съгласно закона за старините.

Три години слѣдъ основаването си, дружеството посочи за помѣщение на археологическия музей, монументалната „Куршумъ Джамия“. Въ 1906 година Народния музей въ София записа въ списъка на старините въ България тая джамия като сграда, която не може да се руши, защото е стариненъ исторически паметникъ. Това бѣ утвърдено съ княжески указъ същата година. Отъ тогава дружеството непрѣкъснато е правило постѣпки да му бжде прѣдадена джамията, но винаги безуспѣшно, защото тя служеше за складъ на военни материали. Презъ 1909 година се започнаха разкопки въ „Кайлъка“, които дадоха маса материали отъ стариненъ произходъ. Тия материали се разпилѣха, защото нѣмаше помѣщение за складирането и подреждането имъ.

„Куршимъ Джамия“ днесъ е единствения паметникъ отъ 500 годишното робство на гр. Плевенъ подъ турците. Строена е презъ царуването на султанъ Сулейманъ II Великолепни, когато, въ 1529 година, безуспѣшно е обсаждалъ гр. Виена. До днесъ тя е прѣживѣла 393 години и е единствения паметникъ на турското строителство и най-старото здание въ Плевенъ. Изградена е въ арабско-мавритански стилъ, съ сталактитовидни засводявания на единственото кубе, което има 14 метра основа. Послѣдното е покрито съ пластъ отъ олово, отдѣто произлиза името „Куршумъ Джамия“.

Слѣдъ катастрофалната война за България, слѣдъ разпушането на българската войска, джамията се освободи отъ военните и въ края на 1921 г., презъ мѣсець ноемврий, ключовете се прѣдадоха на дружеството. Два дни слѣдъ това, тѣ бѣха поискани обратно. Защо?

Комунистическиятъ общински съветъ, миналата година, рѣши да я сине за да „канализира“ барата съ камъните отъ нея. Дружеството направи постѣпки презъ Народния Музей въ София, и протокола не бѣ утвърденъ, та джамията се спаси отъ грозящата я опасностъ. Тая година, сегашниятъ общински съветъ, който въ болшинството си не е комунистически, по прѣдложение пакъ на комунистите, рѣши джамията да се събори. Знаятъ ли, какво сж гласували господа съветниците? Знаятъ ли, че имената имъ ще останатъ записани въ историята на Плевенъ, защото, като не сж се справили съ закона за старините, правятъ онова, което Херостратъ отъ гр. Ефесъ, съзнателно е направилъ: запалилъ прочутия по красотата си храмъ на богиня Артемида, само да се запише името му въ историята, та да го запомни потомството. Гражданите на Ефесъ го прѣзрѣли и забравили, ала за да не се повтарятъ подобни вандализми, историкътъ Теопомпъ ни прѣдава това историческо събитие. Чудо е било това събитие, ала още по-големо чудо ще бжде слѣдъ 2500 години, ако се намѣри министъръ, да утвърди тоя злокобенъ протоколъ на Плевенскиятъ общински съветници, които несъзнателно сж дигнали ръцете си, за едно пакостно дѣло.

Апелирамъ къмъ господа общинските съветници да отменятъ това свое рѣшение.

Ив. Дановъ.

СВОБОДНИЯТЪ ТЕАТЪРЪ ВЪ ПЛЕВЕНЪ

1. ПРОФАНАЦИЯ НА ИЗКУСТВОТО

Отдавна, твърдѣ отдавна, плевенската публика не е била тъй внимателна и не е плащала такъвъ тежъкъ данъкъ на изкуството, както при оперетите на Свободния театръ. Датите отъ 16 до 23 априль т. г. бѣха културенъ празникъ за града. Осемъ дълги вечери плевенци неуморно се трупаха на етажи въ партера и галерията на салона „Съгласие“. Възторзи, овации, букети за всѣки каламбуръ, за всѣка недоизказана безсмислица, за всѣки палячовски жестъ... Доволство, радостъ — празникъ за душата... за изморената душа. И заминаха артистите съ отлични впечатления за колосалните успѣхи на своята каса и съ една дяволито-язвителна усмивка за несклопостния вкусъ на нашата публика. И остана тя, зяпащата и леко възторгващата се публика, съ праздни джебове и съ опустошена душа, изнудена и измамена, да въздиша по отлетѣлите образи на напудрените гърбове, широките деколтета и гъвкавия станъ на балерини и артистки, защото само това е, което ще се запази като далеченъ споменъ отъ изкуството на Свободния театръ.

Прѣкрасното, артистичното, онази меко-кадифена емоция на красотата, онѣзи приливи и отливи на възвишената естетична наслада ние не намѣрихме въ това осемдневно Вавилонско стѣлпотворение. Само несвѣдущите и меломаните, опустошени въ своя добъръ вкусъ, сж въроятъ намѣрили нѣкакво доволство на душата си. И понятно. За тяхъ всѣки тонъ е музика и красота, която ги хвърля въ омиление и трогва до сълзи. Но тия, които дирятъ красотата въ всѣко творение на изкуството, чрезъ свободното и непринудено съзерцание, останаха разочаровани, защото сж подирили красивото тамъ, където го нѣма. Те не почувствуваха красотата нито въ леко скроения и прѣскачащъ границите на позволеното сюжеть, нито въ безвкусния и грубъ дна.

логъ, нито въ прѣсилено палячовския маниеръ на играта, нито въ повтарящитѣ се до втрѣсване намеци, нито въ „вихрено“ люлѣющитѣ се вълни на валса, нито най-послѣ и въ оная гениално-мошеническа компилация, наречена „Нощъ на любовта“. Защото оперетата е произведение, което нѣма нищо общо съ положителното изкуство: тя никога не се е издигала по-високо отъ най-обикновената посрѣдственостъ; въ нея прѣобладава комичната прѣсиленостъ, лудата палячовщина и скабрйозната музика, обвита понѣкога въ грижливо издѣржанъ стилъ и инструментовка; тя е повече дѣло на безвкусни и несполучни поети, музиканти и артисти, на спекуланти и търговци съ нискитѣ страсти на непросвѣтенитѣ маси. И усилията на нѣкои, безспорно даровити музиканти, да я изведатъ отъ тази ѝ посрѣдственостъ, сж останали безрезультатни, защото капризниятъ вкусъ на широката публика и интереситѣ на антрепризата сж, които господствуватъ и дирижиратъ. Днесъ оперетата е повече индустрия, отколкото свободно проявление на човѣшката творческа воля къмъ красота. Тя е истинска профанация на изкуството въ най-лошия смисълъ на думата. За това, само тия, които дирятъ панаирска слава, лекъ животъ и лесни печалби, отдаватъ силитѣ си на нея. Леки печалби, леко удоволствие, леко изкуство — ето зодияка на днешнитѣ дни.

И . . . една тжга, единъ трепетенъ страхъ ви завладѣва отъ изгледа на безвкусieto, облечено съ привлекателната форма на изкуство, да залѣе съ мжтнитѣ си вълни вѣчния стремежъ у човѣка къмъ възвишеното и прѣкрасното.

Вел. Чалъковъ

2. „НОЩЪ НА ЛЮБОВТА“

Ако си позволяваме долната бѣлѣжка за изнесеното отъ Свободния театъръ въ послѣдната вечеръ на прѣбиванieto му въ Плѣвенъ — короната на неговия репертуаръ — то го правимъ, не защото този театъръ въобще заслужава критика, не! Това правимъ, за да не би героитѣ му, съ изпълнени джобове, на пжтъ за гарата, се обърнатъ къмъ града и речатъ: „Простаци!“ и ни се надсмѣятъ.

Ако е вѣрна мисълъта на единъ знаменитъ музикаленъ критикъ, че *ouverture*-та на една опера или оперета е, която настройва за слушане самото съдържание, то дѣйствително *ouverture*-та на оперетата „Нощъ на любовта“ приготвява публиката къмъ циркаджийско изложение. Започва оркестра съ прочутата *ouverture* на *Karmen*. А, че това е *Karmen* може да се открие само по ритмуса-тоника доминанта — поддържанъ отъ контрабаса. Свиренето е прашене, не даващо ни най-малка идея за онова творение, което то иска да наподобява. Лжковетѣ биятъ цигулкитѣ, пияното около $\frac{1}{3}$ тонъ по-долу, корнетата въ високитѣ ноти нетърпимъ: всичко това съставлява оркестра, който продължава прѣзъ *Rigoletto* и си избира за трета частъ *allegro*-то отъ *Fr. Souprée*-вата *ouverture*, което *allegro* се прѣдпочита като галопъ и се свири почти изключително въ циркове. Диригента маха прѣчката съ спокойствието на свинксъ, безъ да обърне ни най-малко внимание на публиката поне съ неудоволствието си отъ фалша. Намъ се струва, че това едва ли може да бжде маниеръ, да не се издава. Посрѣдъ това страшно съчетание отъ тонове, което мжчно може да се избрази хармонически даже съ функциитѣ на четвъртоновата акордическа система, се вдига завѣсата и

се започва самата оперета. Ние не знаемъ кой е композитора, но той не може да бжде освѣтъ невѣжа, който нѣма поне способността да компилира чужди мелодии. А на почитаемия диригентъ не му минава прѣзъ ума, че *Polonaise* на Чайковски отъ Евгений Онегинъ въобще не се свири отъ 10 души, защото високитѣ бравури оставатъ само съ една цигулка, а трѣбва голѣмъ оркестръ. Що се касае за изпълнението на сжщия *Polonaise* отъ онѣзи, които на сцената си повдигатъ високо крачетата — нѣма що да се говори. Ако въобще цѣлата тая комбинация, кждѣто всѣки пѣше и свирѣше, както иска, правѣше *F* или *P*, кждѣто му се харесва, оставаше въ *allarg.*, *ritard.*, колкото му скимне (има хора, които търсятъ хлѣбъ, прѣпитание — послѣдния етапъ къмъ тъмни мѣста, а директора богатство), ако, казвамъ, тоя безсраменъ букетъ намира обектъ за своята дѣйностъ, нима нѣмаше по-буйни младежи съ свирки, които да допълнятъ ансамбла — и то много основателно?

По този поводъ си спомнямъ, че прѣди двѣ години въ столицата на една сръдноевропейска държава се яви подъ французки патронажъ една знаменитостъ отъ Парижъ, *Straram*, да дирижира. И само защото въ края на хубавата си програма бѣше поставилъ единъ французки танцъ „*Espagna*“, който слушателитѣ бѣха чували въ кафенетата, знаменитиятъ диригентъ не можа да довърши: — най-малко стотина души отъ публиката акомпанираха оркестра, като свирѣха пронизително съ уста.

Правейки тая бѣлѣжка, ние си присвоихме правото отъ името още на нѣколко почитатели на хубавото — не на изкуството — да заявимъ на Свободния театъръ, че тѣ сж най-опаснитѣ експлоатори въ днешната натегнала атмосфера — мародери на духовното въ човѣка.

Д-г Ив. Бърдарова-Кантарджиева

НЕОБХОДИМОСТЪ И НАЗНАЧЕНИЕ НА ПРОЕКТА

Днесъ почти въ цѣлата страна има усиленъ строежъ. Жилищната криза и закона за задължителното застрояване отъ една страна, и натрупанитѣ капитали слѣдъ войната отъ друга — му даватъ тоя небивалъ до сега у насъ импулсъ. Това прѣдизвиква извънредно поскъпване на строителнитѣ материали и работническата надница. Да се рѣшишъ днесъ да строишъ, ще рече да разполагашъ не съ десетки, а съ стотици, и то съ много стотици хиляди лева. Но, колко жалко е, когато човѣкъ, въпрѣки изразходванитѣ грамадни сръдства, не вижда въ постройката си реализирано своето желание, да си създаде удобно жилище, отговарящо на неговитѣ нарастнали културни нужди.

Всѣки желае хубаво, полезно и удобно жилище, обаче, за голѣмо съжаление, много малко сж ония, които иматъ ясна прѣдстава, какво именно желаятъ. Знайно е, че прѣди да се почне извѣстна работа, необходимо е прѣдварително тя да се проучи, обмисли — да се проектира. Затова първата и най-главна длъжностъ на строителя е, да си приготви проектъ за постройката. Това всички знаятъ, но не всички съзнаватъ истинската необходимостъ отъ проекта, а по-голѣмата частъ отъ строителигъ гледатъ на него като на една формалностъ, нужна да се получи позволително отъ общината за строежъ.

А така ли трѣбва да бжде? — Безспорно, не!

Защото, въ проекта ние трѣбва прѣдварително да видимъ нашето желание, всичкото онова съчетание на ко-

ридори, стълби, входове, стаи, врати, прозорци и пр., което ще ни даде ясна представа за начина, по който жилището ще бъде обитавано и осветлявано. Това е онова съчетание от архитектурни форми и средства, което ще ни даде едно хармонично цяло, подходящо съ околните постройки, улицата или площада.

Безразлично ли е за строителя, дали спалнята, салона или кухнята ще бъдат поставени на север или юг? Все едно ли е, дали леглото ще стигне до половината на прозореца или цялостта ще надвисне над него, та да духа на спящия? Няма ли значение, дали при отварянето на вратата се дава възможност на влизащия да обзрے с един поглед цялата стая или само едно катче от нея? Не е ли поудобно печката да бъде близо до вратата, та при нейното обслужване да се не боклучи цялата стая и да бъде тя като страж на студения въздух, който нахлува при отварянето? Не трябва ли слънцето, изворът на живота, да обляе с първите си лъчи спалнята и убие микробите на разваления въздух? Зимѐ, когато топлината е най-желана, трябва ли то да грѐе въ салона вмѐсто въ дневната? И колко още дребулии, на гледъ безъ значение, тровятъ нервитѐ на стопанката, когато не сѫ правилно разрѐшени.

Освѐн вътрѐшното разпрѐдѐление, което има за целъ да ни даде всички удобства, не по-малко важна е и външната форма, която трябва да задоволи напълно нашия естетически вкусъ. Каква радостъ, какво щастие за стопана; който, като се връща на обѐдъ, вижда своята кръшна, напета и стройна къщица, усмихнала се като роза на първите утринни лъчи! Кой ще отрече, че хармонията между вътрѐшното и външното трябва да бъде нашия идеалъ? Вътрѐшното разпрѐдѐление, трябва да отговаря на една красива и стройна външна фигура съ подходящи фасади. Веднажъ постигната сполучливо външната фигура, нейното окрасяване е лесно. Архитектътъ разполага съ много и разнообразни средства. Разбира се, тия средства трябва да бъдатъ така подбрани, че, въпреки днешната скъпотия, пакъ да ни дадатъ нужния ефектъ. Нито прѐкомѐрно начупенитѐ покриви, нито изпъкналитѐ надъ тѐхъ различни кулички, нито издълбанитѐ въ фасадната мазилка всевъзможни кравѐйчета, кръстчета и чертички, натрупани по единъ най-профански начинъ, сѫ средствата, които архитекта трябва да употребява. Съ такива си служи само безсилната и бѐдна фантазия. Вмѐсто горнитѐ средства, проектантъ може, въ самата зидария, чрѐзъ различни пиластри, ризалити, лизени, корнизѐ, пояси и пр. Така да разчленува фасадата, че като се измаже съ една обикновена мазилка, сѣнкитѐ отъ тия изпъкнали части, примѐсени съ свѣтло огрѣнитѐ площи, да ни дадатъ оная игра отъ свѣтли и тъмни петна, която прѐдава на фасадата особена прѐлестъ и ефектъ, достатѣчно силенъ, за да привлече нашето внимание и задоволи напълно вкуса ни.

Нима една висока фасада, разчленувана чрѐзъ лизени на отдѣлни полета, въ които симетрично поставенитѐ прозорци ни поглеждатъ спокойно и самоувѐрено, а стройнитѐ вертикални линии ни напомнятъ стремежа нагорѐ, къмъ възвишеното, къмъ Бога, нима една така просто разрѐшена фасада няма да извика въ насъ по-голѣмо възхищение, отколкото една съвсѣмъ безвкусно натруфена? Онзи, който може да я прочете, сигурно ще бъде заинтригуванъ и възхитенъ.

Отъ до тукъ набързо зачекнатитѐ въпроси по вътрѐшното разпрѐдѐление и външната форма на постройката, се вижда ясно, че строителятъ трябва добрѐ да се замисли, прѐди да започне. Не бива леко да се поглежда на прѐдварителната и най-важна работа, защото послѐ сигурно ще настѣпи разочорование. Голѣма грѣшка се прави, когато се прибѣгва за технически съвѣтъ до хора невѣжи въ това отношение, настоящи или бивши чиновници въ нѣкое техническо учреждение.

Мизия, год. I брой 3

Послѣднитѐ, виждали, какъ се чертае, претендиратъ да сѫ достатѣчно школовани и се наематъ да разрѣшаватъ въпроси, по които тѣ нѣматъ нужната подготовка. Да се наредятъ нѣколко стаи една до друга, да се начертае една фасада и да се отрупа всичкото това съ различни бои и мастила не е трудно.

Обаче, това не е проектъ!

За добрия проектъ сѫ необходими голѣма школовка, развита фантазия, богатъ асортиментъ отъ форми, голѣми статически и стилови познания — съ една рѣчь: компетентностъ. Липсва ли тя, всѣкакво разрѣшение на проекта ще бъде едно недовършено дѣло, чиито лоши послѣдствия строителятъ ще почувствува твърдѐ късно, едва когато къщата, за която цѣлъ животъ е мечталъ, е построена и не го задоволява.

Архитектъ В. Пѣевъ

ДИПЛОМАТИ

Картина изъ домашното възпитание

— Мамо!

Двамата притѣснителѐ се овисиха отъ лѣво и отъ дѣсно о политѐ на своята хубава, млада майка и Фрицъ, по-голѣмиятъ отъ тѣхъ, тихо захвана да се моли:

— Мамо, вземи и насъ на оперетата тая вечеръ. Татко ще се завърне чакъ утрѐ отъ пътуването си.

— Тази вечеръ, гълъбчета, не може. Дава се една оперета, която съвсѣмъ не е за дѣца. Освѣнъ това, нали знаете, че баща ви не обича да ходите на театъра.

Двѣтѐ момчета се спогледаха разочаровани и отпущаха роклята на майка си. Та нали тѣ именно за това искаха да отидатъ тая вечеръ, защото оперетата не е за дѣца!

— Мамо!

Въ тоя моментъ слугинята съобщи, че нѣкой е дошелъ. Майката се огледа грижливо въ голѣмото огледало и слѣдъ това бързо отиде въ приемната стая.

Притѣснителитѐ употребиха свободното врѣме за воененъ съвѣтъ: седнаха и турнаха показалецъ на чело. Тѣ бѣха чули отъ другари, че тая оперета „заслужава да се види“. Лицето на Фрицъ се проясни. Той откри нѣщо — нѣщо сигурно — и даде знакъ съ ръка на брата си да се приближи. Двамата обсадиха вратата на приемната стая и прилѣпиха ухо. Нищо се не чуваше. Всичко бѣ тихо.

Слѣдъ като посѣтителитѐ си отиде, Фрицъ пакъ започна да се моли:

— Мамичко, вземи и насъ на оперетата.

— Тази вечеръ, дѣца, не може, отвѣрна майката разсѣяно, пооправи си косата прѐдъ огледалото и се усмихна настрана. Изглеждаше довольна.

— Мамо!

— Казахъ ви, гълъбчета, оперетата не е за дѣца.

— Мамичко!

— Какво има, съкровища мои скъпи? Но, оставете ме най-послѐ на спокойствие съ тази оперета!

Мълчание.

— Мамо, кой бѣше господина, който бѣше прѐди малко съ тебе? — Като пита това, Фрицъ дава знакъ на по-малкото си братче да слѣди, какво ще излѣзе.

— Господинъ Щилингъ бѣше. Нали го познавате?

— А, да. Младия господинъ Щилингъ. Чудно, какъ не го познахъ прѐзъ дупката на бравата. Ами, той обича ли те?

— Защо ще ме обича, попита майката малко нѣщо обезпокоена и неволно се изчерви, а Фрицъ лукаво я наблюдаваше.

— Защото . . . защото много силно те цѣлува.

Слѣдъ това Фрицъ, като че ли не се интересува вече отъ отговора на майка си, започна наново нѣжно да се моли:

— Майчице, вземи и нась на оперетата. Татко не ще узнае нищо за тая работа.

За тая работа?! За театъра ли, или... Майката неочаквано получи усилен пулс и седна въ едно канапе. О, ако тя знаеше, ако би знаела само, какво иска да каже Фриц съ думитъ „тая работа“.

— Добръ, дѣца, ще ви взема съ мене на оперетата, но на баща си нищо нѣма да казвате. И тя постави своя грижливо маникюриранъ прѣстъ на начервенитъ си устни.

Дѣцата се разскачаха изъ стаята, прѣгръщаха майка си, понеже се съгласи да ги заведе на оперетата, която не е за дѣца.

На другия день майката взе настрана Фрицъ и кротко захвана да го мѣмри.

— Неучтиво и невѣзпитано е да се гледа прѣзъ дупката, маминкото. Чудно какъ сж видѣли тѣзи немирници! Нали бѣхме ужъ въ жгѣла задъ вратата.

— Ние нищо не сме видѣли, мамо, а само тѣй казахме, та да ни заведешъ на хубавата оперета.

— Мама ще си го направи дипломатъ, кога порастне, каза щастливата майка и цѣлуна розовитъ устни на своя немирень синъ.

Хайнрихъ фонъ Шулернъ

Прѣведе единъ оптимистъ

МИСЛИ И ПОСЛОВИЦИ.

▣ Образованието получено върху колѣнитъ на майката и бащинскитъ уроци дадени въ дѣтинството, смѣсени съ божественитъ и сладки спомени за домашното огнище, не се заличаватъ никога отъ душата на човѣка.

Ламене

▣ Морето не съдържа всичкитъ перли, земята не съдържа всичкитъ съкровища, скалитъ не съдържатъ всичкитъ диаманти, защото главата на човѣка съдържа разума.

Персийски поетъ

▣ Първото нѣщо, което трѣбва да имаме прѣдвидъ, когато говоримъ съ нѣкое лице, то е неговия характеръ и възпитание.

Мадамъ Некеръ

▣ Бждете такива, каквито желаете да бждатъ другитъ и вие ще видите, че тѣ ви приличатъ.

Босюе

▣ Приятелството ни е дадено отъ природата не за да закриля порока, но да подпомага добродѣтелта.

Цицеронъ

▣ Този, който нѣма собствено мнѣние и вкусъ, а слѣдва мнѣнията и вкусоветъ на другитъ, е робъ. Този, който има собствена мисль и рѣдко подражава, е свободень човѣкъ.

Клопщокъ

▣ Добъръ е, който обича другитъ; уменъ — който ги познава.

Конфуциусъ

▣ Отъ кждѣ произлиза, че единъ човѣкъ, който куца, не ни ядосва, а единъ умъ, който куца ни ядосва? — Причината е проста: куциятъ човѣкъ признава, че ние вървимъ право, а куциятъ умъ казва, че ние куцаме. Иначе и куциятъ умъ би прѣдизвикалъ въ насъ съжаление, вмѣсто озлобение.

Паскаль

▣ Хората вѣрватъ, че е срамно съмнѣнието и незнанието, затова прѣдпочитатъ да говорятъ и рѣшаватъ съвсѣмъ случайно, вмѣсто да признаятъ, че не сж достатъчно освѣдомени да сждятъ за нѣкои нѣща. Ние всички сме пълни съ невѣжество и грѣшки, обаче, адска мжка би било да

се изтръгне отъ устата ни това справедливо и естествено признание: „Заблудень бѣхъ“ или „Не зная нищо по тоя въпросъ“.

Николь

ТУРСКИ ПОСЛОВИЦИ.

▣ Ако дойдешъ съ празни рѣцѣ, ще ти кажатъ: „Ефенди сега спи“. Ако дойдешъ съ подарѣци, ще ти кажатъ: „Благоволете да влѣзете, ефенди“.

▣ Щомъ ти откраднатъ коня и да заключвашъ конюшната, файда йокъ.

▣ Когато лъвътъ умрѣ, ще се намѣрятъ храбри да му изскубятъ гривата.

▣ Ако нѣмаме богатство, нека имаме поне честь.

▣ Прѣди да влѣзешъ, мисли какъ ще излѣзешъ.

▣ Обещанието е вече задължение.

▣ Нѣма нито единъ човѣкъ безъ грижи. Ако се намѣри единъ такъвъ, то той не ще е човѣкъ, а магаре.

ХРОНИКА

▣ Слѣдъ разпрашането на третия брой на „Мизия“, опълномощено отъ редакцията лице, съ подпечатано за това увѣрение, или пѣкъ пощенскиятъ раздавачъ ще се яви при васъ за събиране на абонамента (20 лева). Умолявате се да заплатите тая нищожна въ днешнитъ дни сума, съ което ще улесните издаването на „Мизия“.

▣ Кметътъ на града, г-нъ Г. Червенковъ, двамата негови помощници г-нъ П. Рачевъ и инженеръ К. Смоляновъ, общинскитъ съвѣтници Илия Тонковъ и М. Бойчиновъ подадоха оставки. Оставкитъ бѣха приети. Явно е, че Плѣвень ще бжде скоро управляванъ отъ тричленна комисия. Послѣдното заседание на общинския съвѣтъ приличаше на забавна комедия, написана отъ духовитъ писателъ.

▣ Тая сутринъ, 6 май, китка „Ирида“ дава литературно музикално утро. Вечеръта има вечеринка отъ ученикитъ на гимназията и вишия педагогически курсъ, подъ ржководството на г-ца Т. Хинкова.

Градинското увеселение на туриститъ се отлага, за да не се попрѣчи съ него на благотворителната цѣль на тая вечеринка.

▣ Утрѣ, недѣля, ще се отпразнува юбилея на Елинъ Пелинъ. Сутринъта утро, а вечеръта вечеринка въ „Съгласие“.

▣ Кражбитъ въ града, поради „будното“ око на полицията, зачестиха. Формени кокошари сж проникнали въ нѣколко частни кжщи и сж задигнали на хората дрехитъ и постилкитъ.

▣ На 1-ви май комуниститъ имаха манифестация и митингъ. Манифестираха около 3000 души.

Георги Бакаловъ бѣше сжщо между плѣвенскитъ комунисти.

▣ На 28 априлъ почина познатиятъ плѣвенски адвокатъ г. Никола Кръстановъ, тѣстъ на члена отъ редакционния комитетъ на „Мизия“ г. Хр. Цоневъ. Нашитъ съболѣзнования на опечаленото сѣмейство,

▣ На площада прѣдъ градския паметникъ стърчатъ зидове отъ стари дюкяни. Ние сме навикнали да ги гледаме, но тѣ правятъ особено грозно впечатление на хората, които за пръвъ пжтъ посѣщаватъ града ни. Добръ ще е, общината да нареди нужното, за да се освободи площада отъ тия развалини.

■ Въ статията на тема: „Театърът и цѣнители“ отъ А. П. Извъ, въ която се разглежда отношението на плѣвенската публика къмъ Свободния театъръ, изтъква се, че не се е реагирало чрѣзъ единъ бойкотъ отъ страна на интеллигенцията въ града, и се прави покана за по-голѣма енергичностъ въ другъ подобенъ случай. По прѣтрупаностъ на материалъ, и понеже и безъ това доста мѣсто сме посвѣтили на Своб. театъръ, не помѣстваме статията. Като интересно прѣдаваме тукъ само заключението:

„Всѣки, който може самостоятелно да прави прѣцѣнка на виденото и чуто, е недоволенъ отъ играта на Свободния театъръ, но има хора, ръководители на изкуството въ града, които сж доволни. Ето какво намираме да пишате въ една прѣцѣнка за играта на Свободния театъръ: . . . „Онзи, който живѣе съ интереситъ на музикалното дѣло, винаги ще намѣри наслада за душата си за нѣколко часа, защото наистина нѣщо ново и освѣжително е за плѣвенци играта и музиката на тѣзи хора“ . . . Въ другъ пасажъ се казва: . . . „Особено много изпѣква въ своитѣ роли Мими Балканска, съ своя нѣженъ и крѣшенъ сопрано и съ още по-хубавата си игра; Сладкаровъ съ своя удивителенъ теноръ, който се излива въ една чудна тѣга и говори тѣй нѣжно на душата . . .“

За да нѣмаме грѣшка, азъ питамъ всички: — да не би Свободния театъръ да е давалъ Аида или нѣкоя друга опера, защото не зная подобно нѣщо?

■ На 4 май, отъ името на Народния университетъ при д-во „Съгласие“ говори професоръ Т. Петровъ на тема: „значението на хигиената за прогреса на народитѣ“. На 5 и 6 май — професоръ А. Иширковъ на тема: „политическата карта на Балканския Полуостровъ прѣзъ 19 вѣкъ“.

■ Научаваме се, че г-нъ Спиро Георгиевъ е групиралъ вече материала по историята на града Плѣвень. Върху тая тема той работи отъ доста врѣме и неговиятъ трудъ е почти на привършване.

Книгата ще бѣде история-алманахъ. Ще съдържа цѣнни материали за миналото и настоящето на нашия градъ. Умоляватъ се онѣзи, които знаятъ нѣкои свѣдѣния и източници по разглеждания отъ г. Спиро Георгиевъ въпросъ, да се отнесатъ до него. Съ това тѣ ще принесатъ голѣма полза на трудното и похвално дѣло, съ което той се е нагърбилъ.

■ Съобщаватъ ни отъ Плѣвенската телеграфо-почтенска станция, че, съгласно едно нареждане, занаярѣдъ на всички писма, карти, мостри и пр., които сж пуснати въ кутията безъ марки или не сж достатъчно таксувани, не ще се дава ходъ. Нека гражданитѣ иматъ това прѣдвидъ и облѣпватъ праткитѣ и писмата си споредъ новитѣ такси.

■ Българското туристическо дружество ще има съборъ въ гр. Търново отъ 24 до 28 май. Плѣвенскитѣ клонъ „Кайлъшка долина“ ще прати свои делегати. Заедно съ делегатитѣ ще отидатъ и много гости. Въ свръзка съ този съборъ, прѣзъ м. априлъ. Плѣвенския, Търновския и Врачанския клонове имаха тридневна срѣща въ Плѣвень.

■ Умоляватъ се всички, които изпращатъ дописки или статии до редакция „Мизия“, да опоменаватъ не прѣменно името си, макаръ че желаятъ да излѣзатъ въ печата съ нѣкой псевдонимъ. Нищо отъ непознати на редакц. комитетъ източници, не ще се печати. Нека това послужи за отговоръ на лицето, което ни загатва за образуването на „Самообразователенъ кръжокъ“. Идеята е отлична, но поради това, че сте ни непознатъ подъ дадения инициалъ, за наше голѣмо съжаление, не дадохме ходъ на вашата дописка. Обадетѣ ни се.

„Мизия“

■ Студентитѣ отъ гр. Плѣвень молятъ редакцията ни да помѣсти слѣдното:

„Плѣвенското студентство заявява, че то не знае да сществува сега въ Плѣвень, каквото и да е студенско дружество, но то знае отъ нѣкои бивши членове, че е сщществувала прѣди двѣ и половина години „Плѣвенска Студенска Дружба“, която, съгласно устава си, е била разтурена. Сщщото студентство заявява, че отъ двѣ години, то никждѣ не е изпращало свой прѣдставителъ и че всѣки, който се е явявалъ като такъвъ, е излизалъ отъ свое име — слѣдователно е билъ самозванецъ.

Когато стане нужда Плѣвенското студентство да бѣде прѣдставлявано нѣкъждѣ, то ще си избере прѣдставителъ и ще го снабди съ съотвѣтното пълномощно“.

Писмото е подписано отъ дванадесетъ студенти.

■ Прѣзъ изтеклия мѣсець априлъ въ общинското управление сж регистрирани 5 женитби, 91 раждания, 55 умирания и 2 мъртвородени.

■ Прѣпорѣчваме на нашитѣ читатели да прочетатъ статията на г-нъ Б. А. Мушмовъ „Една археологическа екскурзия изъ България“ печатана въ брой 6451 на в. Миръ отъ 3. XII. 1921 год. Тамъ е добрѣ описано нехайството, което плѣвенци проявяватъ къмъ археологията.

■ Общинскиятъ съвѣтъ и взелъ рѣшение, да се изиска отъ Министерството на Просвѣтата, да отпусне 177 кв. м. мѣсто отъ сѣвероизточната частъ на Кжца Музей за постройка на централна амбулатория.

■ Прѣдвидъ постройката на халта на площада прѣдъ гробищата, взето е рѣшение гробищата да бѣдатъ прѣмѣстени на сѣверния склонъ на Текиския баиръ — срѣщу фабрика Червенъ-ракъ. Когато се загради опрѣдѣленото за гробища мѣсто, ще се забрани погребванетоъ въ старитѣ, 10 год. слѣдъ което ще се позволи на желающитѣ да прѣмѣстятъ коститѣ на своитѣ покойници въ новитѣ гробища. Назначена е комисиия за цѣлѣта.

■ Общинскиятъ съвѣтъ е рѣшилъ да се срине на общински срѣдства Куршумъ-Джамия. Половината отъ добития при сриванетоъ камѣкъ, ще се отпусне за постройка на мюсюлманско основно училище. Поискано е отъ Министерството на Просвѣтата необходимото разрѣшение.

■ До сега сж свикани около 600 трудоваци, които работятъ въ III, VI и IX кв. Нѣма да се свикватъ всички подали заявление за отбиване трудовата си повинностъ, понеже Общин. съвѣтъ е взелъ рѣшение 30% отъ подлежащитѣ за свикване да се откупятъ. Съгласно това рѣшение, задължени сж да се откупятъ онѣзи, които плащатъ данѣкъ занятие и данѣкъ върху общия доход, общо взето, 800 лв. и нагорѣ. Такси за откупване: при 800 лв. общъ данѣкъ на день се плаща 100 лв.; при 1000—110 лв.; при 2000 — 130 лв.; при 3000 — 140 лв.; при 5000 — 200 лв. при 10,000 и нагорѣ — 300 лв. на день.

■ На привършване е сриванетоъ на полковитѣ конюшни. Опръзненото мѣсто ще послужи за продължаване градската градина, която ще включва и паметника прѣдъ казармитѣ. Най-послѣ плѣвенци можеха да се отгърватъ отъ едно грозилище. Кога ли ще видятъ цѣлото това мѣсто уредено както трѣбва?

■ Почнато е да се строи дековилка отъ Кайлъка, съ която ще се прѣкарва каменъ материалъ за постройката на халта, едновременно съ което ще се прѣкаратъ камъни необходими за насипване на строещитъ се улици. При липса на специални работници линията се строи много трудно. За отбѣлѣзване е, че необходимитъ камъни ще се къртятъ отъ началото на Кайлъка, съ което ще се обезобрази единствената красива мѣстность около града.

ИЗЪ СВѢТА И НАУКАТА

■ Прѣди войната Съединенитъ Щати въ Сѣверна Америка сж изразходвали годишно 200,000,000 долари само за освѣтление на градоветъ.

■ Спорта на чистъ въздухъ много се прѣпорѣчва за здравето и нормалното развитие на физическитъ и умственитъ сили въ човѣка. Обаче, когато той стане страсть, спортиститъ често се прѣуморяватъ и правятъ опасни усилия. Нищо по-вредно отъ прѣсилване въ спортъ. Особено сж опасни злоупотрѣбванията отъ езда на велосипедъ и игра на футболъ.

■ Ето какво пише Фламарионъ за астрономията и поетитъ:

„Днешнитъ поети трѣбва да държатъ изпитъ по астрономия, ако искатъ да имъ се не смѣемъ. Вземете напримѣръ Лафонтенъ: той пише въ една отъ своитъ басни, че лисицата видѣла луната въ дъното на единъ кладенецъ и я взела за пита кашкавалъ. Това е голѣмо незнание. За да се види луната въ дъното на кладенецъ, трѣбва тя да бѣде точно въ зенита, което е невъзможно. Ламартинъ пише, че Венера изгрѣва вечеръ, а Мюсе започва пролѣтѣта прѣзъ май. Старитъ писатели като Виргилий, Овидий, Омиръ и др. сж живѣли по-близо до природата и не ни разправятъ такива измислици“.

■ Въ Bromley, близо до Лондонъ е основана още въ 1903 година вегетарианска болница. Въ нея се лѣкуватъ всички болѣсти и се правятъ сложни операции. Храната е чисто вегетарианска, обаче много разнообразна: плодове, ябълки, круши, ягоди, фурми и пр.; брашно, грахъ, леща, бобъ, картофи, спанакъ и др. зеленчуци; млѣко, прѣсно масло, яйца, медъ. Въ тая болница умиратъ срѣдно годишно само по единъ или двама, отъ стотицитъ хора, които идватъ на лѣчение.

■ Нещастията по желѣзницитъ взематъ въ всички страни застрашителни размѣри. Споредъ една статистика само въ Съединенитъ Щати за 22 години сж дадени 1,394,000 жертви. Значи, на година срѣдно по 64,000 души.

■ Нѣма нищо така необходимо за обитаванитъ помѣщения, стаи, салони, бюра, работилници и пр., както е подновяването на въздуха за дишане, обаче едва ли има друго нѣщо, на което да се обрѣща толкова малко внимание. Обикновено, за да се провѣтри една стая, чака се докато се задушимъ или започнемъ да не се виждаме отъ пушекъ. Колко, обаче, бихме били изненадани, ако въздуха, който дишаме, прѣстанѣше да бѣде безцвѣтенъ и добиеше разнообразни бои, споредъ отровнитъ микроби и газове, които съдържа. Почти на всѣкъждѣ най-много се забравя да се провѣтри спалнята, кждѣто прѣкарваме една трета часть отъ живота си. Нека помнимъ винаги — въздухъ и слѣнце — това е здраве и животъ.

*

Малката Стефка пжтува съ родителитъ си въ желѣзницата. Прѣзъ врѣме на пжтуването тя шепне нѣщо на ухото на майка си. Бащата, който много обича да дава педагогични съвѣти на своята дѣщеря, смѣря послѣдната:

„Колко пжти ще ти казвамъ, че е неучтиво да се шепне въ присѣдствието на други, дѣте мое? Кажѣ високо, каквото искашъ да кажешъ“.

Стефка (слѣдъ кратко двоумѣние): Татко, защо дамата, която пжтува съ насъ въ купето има такъвъ червенъ носъ?

*

Срѣдства противъ простуда: 1. Синапово сѣме; 2. Чай съ аспириновъ; 3. 1/2 грамъ хининъ; 4. Вендузи. Всичкитъ тѣзи лѣкарства могатъ да се замѣнятъ съ единъ билетъ галерия отъ Царицата на чардаша, прѣдставена отъ Свободния Театъръ на гости въ Плѣвень.

*

Шефъ на учреждение: Тази нощъ ви сънувахъ, госпожица Райна.

Чиновничката: Нима?

Шефътъ: Честна дума. Даже въ снѣга си съмъ произнасялъ високо вашето име, защото жена ми внезапно ме събуди съ една цѣлувка. И тя се нарича Райна.

*

Мжжътъ: Нѣмамъ нищо противъ, ако ти се занимавашъ съ женското равноправие, драга. Азъ не съмъ толкова назадничавъ, за да не разбирамъ нуждата отъ вашата свобода и даже съмъ съгласенъ, въ краенъ случай, самъ да си закрѣпвамъ чорапитъ, когато ти си много заета.

Жената: Добрѣ, но кой ще закрѣпва моитъ чорапи?

МУЗИКАЛНИ МИСЛИ

Градътъ, който най-добрѣ цѣни изкуството, това е безспорно Плѣвень.

Мими Балканска

Идеала на съврѣмнената вокална музика е да се направятъ понятията пѣвица и пѣвачка синонимни. Плѣвенски критикъ

Искашъ ли добри отзиви за театъра си, направи го да не прилича на театъра, а на кабаре. Стойчевъ

Крѣшенъ сопрано се нарича тоя, който се повдига и спада като нашия книженъ левъ, а удивителенъ теноръ — който излиза за благозвучие прѣзъ носа.

Музикусъ Аберйокусъ

Съдържание на миналия (втори) брой

Къмъ интелигенцията. Б. П. Любомировъ.
Спомни си ти! Мюсе. Прѣв. К. М. Скопакъ.
Свѣтовната икономическа криза.
Хр. Цоневъ.
Пролѣтната флора въ Кайлъка. В. В. Стрибърни.
Тжжни напѣви. Херцлайдъ Бройтигамсъ.
Климата на Плѣвень. П. Бръшлянова.
Плѣвенскиятъ градски театъръ. Ил. Бърдаровъ.
По скалитъ. Ив. Дановъ.
Плѣвень и Свободния театъръ. Единъ оптимистъ.
Фаталното гребенче. Арнадий Аверченко.
Хроника.
Изъ свѣта и науката.
Храносмилателни.

Молимъ извинение отъ ония, които ни бѣха дали обявления, че по независящи отъ насъ причини, не можахме да ги помѣстимъ въ сегашния брой. Ако прѣчката, която имаме, не се прѣмахне, и не можемъ да публикуваме обявленията въ слѣдния брой, взетата прѣдплата ще бѣде веднага повърната.

РЕДАКЦИЯТА.

Търсятъ се дѣятелни настоятели на „Мизия“ въ окръга.

Мизия, год. I брой 3